

Är du här? I mitt arbetsrum?

Gå inte.

Kan du ge mig några minuter? Kan du stanna här två eller tre minuter?

Du reser din väg? Med honom?

Jag hoppas ni båda blir lyckliga. Ni har ju en solid grund att bygga på – otyglad lusta och en annan människas olycka. Må ni båda brinna i helvetet! Nej, förlåt.

Jag klarar helt enkelt inte av det här. Jag är galen, men jag kan fortfarande förstå...se.

Nånstans inuti dimman i min hjärna – ett grått, blytungt ofantligt moln...Nånstans där inne finns en liten, liten ljusstråle med vars hjälp jag ser allt. Om jag förlorar det ljuset, Sofya, är det ute med mig – oåterkalleligt. Låt mig tala till punkt! Jag kanske pratar strunt och dumheter, men jag ber dig: lyssna på vad jag har att säga. Det är ju sista gången...inte sant?

Vad är det du håller på med? Vart för du oss? För Guds skull visa lite medlidande. Jag dör. Jag håller på att bli galen. Lämna mig inte. Jag glömmer allt. Jag har redan förlåtit. Jag ska bli din slav. Jag älskar dig, älskar dig mer än nånsin. Jag ska göra dig lyckligare än änglarna i himlen. Det är mer än vad han kan göra.

Du kommer bara att förstöra ditt liv...och hans! Jag vet att jag inte kan få dig att älska mig – men lämna mig inte. Jag ska bli glad igen. Aldrig mer ska jag vara så där dödsblek och bedrövad. Jag ska bli mig själv igen...och Platonov kan komma och hälsa på. Jo..visst!

Platonov kommer att hålla med, jag känner honom..han älskar dig inte.

Det är bara det att...du gav dig till honom...och han tog dig.

Fy fan! Gå du...gå och slingra dina kladdiga armar runt honom!

Det är bara platoniskt, inte sant? Ni har inte gått...hela vägen?